

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 328/09-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť L. G., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000, za účasti Okresného súdu Košice - okolie, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo L. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice - okolie p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. L. G. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € [slovom dvetisíc eur (60 252 Sk)], ktoré mu j e Okresný súd Košice - okolie p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice - okolie j e p o v i n n ý uhradiť L. G. trovy konania v sume 245,70 € [slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov (7 401,96 Sk)] na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. Ž., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2009 doručená s'ťažnosť L. G., K. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000.

Zo s'ťažnosti a z jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 3. októbra 2000 domáha náhrady investícií do cudzej veci (rodinného domu). Vec bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. 11 C 340/2000.

S'ťažovateľ uviedol, že *„záležitosť nie je natolko právne zložitá, aby ju súd riešil bez ďalšieho 8 rokov“*. Ďalej uviedol, že *«pred časom som podal /cca pred 4 rokmi/ s'ťažnosť na Ústavný súd SR, ktorou som sa taktiež domáhal nápravy vo veci. Ústavný súd SR odmietol moju s'ťažnosť z dôvodu, že som „údajne“ len formálne využil nápravu vo veci, keď som nevyčkal odpoveď na moju s'ťažnosť od predsedu pojednávajúceho súdu. Pritom predseda pojednávajúceho súdu označil moju s'ťažnosť ako dôvodnú. Z genézy veci je nesporné, že*

uplynuli ďalšie vyše štyri roky a vec je stále na súde prvého stupňa a stále nie je právoplatne skončená!!!

Nápravu som sa opätovne pokúšal zjednať sťažnosťou u predsedu pojednávajúceho súdu zo dňa 5. 02. 2009.

V predmetnej odpovedi na sťažnosť mi predseda pojednávajúceho súdu udal, že moja sťažnosť nie je dôvodná, lebo pojednávajúci súd koná. Ja sa na tomto mieste pýtam ako koná súd, keď aj napriek uplynutiu doby vyše 8 rokov vec stále nie je právoplatne skončená? Konanie súdu hodnotím ako nanajvýš neefektívne.».

Podľa názoru sťažovateľa došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000, prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000 konal bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € a úhradu trov konania.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 328/09-8 z 25. septembra 2009 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu prípisom sp. zn. 1 Spr V 510/09 z 9. októbra 2009 doručeným ústavnému súdu 12. októbra 2009 podal podrobný rozbor právnej veci o zaplatenie sumy 3 319,39 € (100 000 Sk) s príslušenstvom vedenej okresným súdom pod sp. zn. 11 C 340/2000 a uviedol, že:

„Vec napadla na tunajší súd dňa 3. 10. 2000. Predmetom konania sú investície do cudzej veci.

Po nápade boli vykonané tieto úkony:

- dňa 23. 11. 2000 – výzva na zaplatenie súdneho poplatku, zaslaný návrh na vyjadrenie, vyžiadany spis, ktorý s vecou súvisí

- pojednávanie vytýčené 23. 4.2002 – nedostavila sa žalovaná – doručenie nebolo vykázané

- pojednávanie 21. 5. 2002

- žiadosť o oslobodenie od platenia súdneho poplatku

- zisťovanie majetkových pomerov

- spis bol vyžiadany KS Košice – vrátený 17. 9. 2003

- uznesenie o pripustení ďalšieho účastníka a zmenu žalobného návrhu 17. 2. 2005

- zaslané výzvy novým účastníkom

- dňa 1. 4. 2005 – priznané oslobodenie od platenia súdneho poplatku

- pojednávanie 30. 5. 2005 – odročené

- dňa 10. 6. 2005 žalobca navrhol vypočuť svedka

- pojednávanie 18. 10. 2005

- vyjadrenie žalovanej 9. 11. 2005

- vyjadrenie žalobcu 6. 3. 2006

- ohliadka na mieste samom 13. 9. 2006 preročená na 11. 10. 2006

- vyjadrenie žalovanej 7. 11. 2006

- pojednávanie 13. 2. 2007

- pojednávanie zo dňa 26. 3. 2007 odročené za účelom znaleckého dokazovania

- uznesenie zo dňa 13. 6. 2007 o nariadení znaleckého dokazovania

- dňa 10. 7. 2007 – odvolanie žalobcu proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania

- spis zaslaný znalcovi

- znalecký posudok podaný 8. 7. 2008
  - uznesenie o priznaní znalečného dňa 12. 8. 2008
  - odvolanie proti uzneseniu 3. 9. 2008
  - po zabezpečení vyjadrenia spis dňa 6. 11. 2008 predložený KS Košice
  - zrušené uznesenie KS Košice 27. 11. 2008 vec vrátená 18. 12. 2008
  - pojednávanie zo dňa 7. 4. 2009 odročené, doručenie predvolania žalovanej 3) nebolo vykázané
  - pojednávanie zo dňa 14. 9. 2009 odročené na neurčito, lebo žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť a je potrebné vyjadrenie žalovaných k späťvzatiu žaloby
  - rozhodnutie v tej veci bolo závislé na rozhodnutí vo veci 7 C 501/00 Okresného súdu Spišská Nová Ves. Súd toto konanie neprerušil, ale priebežne konal s tým, že čakal na toto rozhodnutie
  - vo veci bolo rozhodnuté, rozhodnutie nadobudol právoplatnosť dňa 23. 6. 2009, preto žalobca vzal žalobu späť. V prípade, ak by súd rozhodol nezávisle na tomto rozhodnutí, žalobca by tým získal bezdôvodné obohatenie a vznikol by ďalší spor.
- Z uvedeného prehľadu vyplýva, že súd vo veci konal a preto k porušeniu zákonného práva sťažovateľa nedošlo.“*

Právny zástupca sťažovateľa reagoval na vyjadrenie okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 16. októbra 2009, v ktorom okrem iného uviedol, že „súd síce konal vo veci ako toto vyplýva z rozsahu realizovaných úkonov, ale úkony súdu boli neefektívne o čom svedčí neodvratná skutočnosť, že doposiaľ vec nie je právoplatne skončená a právna neistota môjho klienta aj naďalej trvá.

Súd t. č. očakáva vyjadrenie odporcov k späťvzatiu žaloby. Pritom stanovisko odporcov v tejto otázke doposiaľ nie je známe, čo v konečnom dôsledku vedie opäť len k právnej neistote následkom nedoriešenia veci. Môj klient bol k späťvzatiu žaloby vyzvaný priamo súdom, pričom za 9 rokov vedenia sporu vynaložil nemalé finančné prostriedky na bránenie svojho práva, aj z uvedeného dôvodu požaduje finančnú satisfakciu. Súd súdnymi priet'ahmi zavinil stav, že nehnuteľnosť, ktorá tvorila predmet sporu schátrala natoľko, že pán Gajdoš môže opäť pokračovať vo vynakladaní investícií do opráv domu!

Stavu, ktorý potvrdzuje prietahy v konaní svedčí aj fakt, že spor už trvá deväť rokov, vec nie je doposiaľ právoplatne skončená, stav právnej neistoty naďalej trvá, vec nie je natoľko zložitá, aby ju bolo potrebné riešiť v tak dlhodobom časovom rozmedzí.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (IV. ÚS 195/02).

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetné konanie, ktoré sa začalo 3. októbra 2000, nie je dosiaľ (ani po vyše deviatich rokoch) právoplatne skončené.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú na rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk konanie o zaplatenie bezdôvodného obohatenia (z dôvodu zhodnotenia nehnuteľnosti sťažovateľom) nehodnotil ako právne zložité.

Vzhľadom na rozsah sporných investícií, ktoré mal vykonať sťažovateľ v roku 1998 na nehnuteľnosti (rodinnom dome súp. č. 208 zapísanom na LV č. 3 v kat. území K.), a z toho vyplývajúce problémy s ich ocenením, ktoré si vyžiadali nariadenie znaleckého dokazovania, ako aj vzhľadom na súbežne vedený súdny spor Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7 C 501/00 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000, ústavný súd pripúšťa určitú faktickú zložitosť predmetnej veci majúcu vplyv na priebeh a aj dĺžku konania. Ani táto faktická náročnosť však neospravedlňuje doterajšie vyše deväťročné trvanie súdneho sporu.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Využívanie procesných oprávnení sťažovateľom (návrh na dokazovanie výsluchom viacerých svedkov, ohliadkou na mieste samom, znaleckým posudkom, rozšírenie žaloby a úprava jej petitu, podanie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, odvolanie proti trovám znaleckého dokazovania) nemalo zásadný vplyv na priebeh konania a nebolo ani hlavným dôvodom jeho doterajšej dĺžky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priet'ahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre sťažovateľa.

Ústavný súd na základe posúdenia postupu okresného súdu vyplývajúceho zo súdneho spisu sp. zn. 11 C 340/2000 a z vyjadrenia predsedu okresného súdu (rovnaké procesné úkony, ktoré sú uvedené vo vyjadrení okresného súdu, zistil aj ústavný súd z predloženého súvisiaceho spisu okresného súdu) konštatuje, že okresný súd bol bez ústavne akceptovateľných dôvodov nečinný najmä v období od 21. decembra 2000 (zaplatený súdny poplatok) do 15. marca 2002 (nariadenie pojednávania na 23. apríl 2002) a v období od 21. mája 2002 (pojednávanie odročené z dôvodu zaplatenia súdneho poplatku sťažovateľom za rozšírený návrh) do 16. februára 2005 (pripustenie zmeny návrhu

sťažovateľa, pripustenie do konania účastníkov na strane žalovaných), pričom spolu s ďalšími krátkodobými obdobiami nečinnosti celková doba neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v predmetnej veci bola dlhšia ako štyri roky.

Obranu okresného súdu založenú na tvrdení, že vo veci priebežne konal s tým, že čakal na právoplatné skončenie súvisiaceho súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva vedeného Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7 C 501/00, ústavný súd hodnotí ako nedôvodnú, pretože táto skutočnosť nebola podľa jeho názoru bezprostrednou príčinou zistených prietahov v postupe okresného súdu v preskúmavanej veci. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že výsledok označeného súdneho konania, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o neplatnosti právneho úkonu (vrátenia daru) síce mohol mať (a aj mal) význam pre posúdenie právneho dôvodu sťažovateľom uplatňovaného nároku v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000 (tým, že sťažovateľ sa opäť stal vlastníkom spornej nehnuteľnosti, odpadol právny dôvod tohto konania, čoho dôsledkom bolo, že sťažovateľ na pojednávaní konanom 14. septembra 2009 vzal žalobu v celom rozsahu späť a žiadal predmetné konanie zastaviť), avšak v prípade, že okresný súd v napadnutom konaní dospel k takémuto záveru, mohol a mal podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP konanie prerušiť, a tak svojím postupom zabrániť vzniku zbytočných prietahov v uvedenom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerušenie konania podľa označeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku predstavuje zákonnú prekážku v konaní, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prietahy (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06 atď.).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 340/2000 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, najmä *„z dôvodov trvalej právnej neistoty, výloh na bránenie práva, ako aj z dôvodov nemožnosti užívať sporný dom a poškodenia mojich vecí uložených v dome“*.

Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 11 C 340/2000, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že napriek späťvzatiu žaloby sťažovateľom predmetné konanie nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. R. Ž. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd vychádzajúc z návrhu právneho zástupcu sťažovateľa ich vyčíslil sumou 245,70 € (vypočítanou zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2008 v sume 695,41 €), a to za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), t. j. 2-krát po 115,90 € a 2-krát po 6,95 € za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2009